

I. rész

A Jedik Bosszúja

3. fejezet

Az évszázad rablása

64 ABY, 9. hónap, 2. hét, Primeday:

Több mint egy év telt el a tragikus eseményeket követően. A Köztársaság ugyan győzelmet aratott, de a szenátus tagjai újabb támadás lehetőségétől tartva galaxis szerte tisztogatást rendeltek el. Enar Gahennek és bátor katonáinak köszönhetően komoly sikereket értek el a továbbra is szétszórt, rendkívül megosztott birodalmi erők ellen.

A Jedi Rend rendületlen hajtóvadászatba kezdett Darth Lizara után, amint bizonyítékot talált túlélésére. Úgy gondolják, mestere helyett akarja véghezvinni annak ambiciózus tervét, ezért rendjük legjobbjai eredtek nyomába. Viszont még így is megvan rá az esély, hogy egy napon tucatnyi csillagromboló tűnik majd fel Ryloth ege felett.

A Twi'lek hatalmas összeget fizetett a Köztársaságnak védelmükért cserébe. Jelenleg a kor egyik legerősebb elhárító mezeje, és legkifinomultabb űrvédelmi rendszere védi a bolygót. Ezen felül Mon Calamari cirkálók tucatjai járőröznek körülötte, a nap minden percében készen állva bármekkora flotta érkezésére és feltartóztatására.

Sikeres menekülése után Lizara és bátor kísérői csakugyan a grandiózus terv kivitelezésén kezdtek fáradozni. De ahhoz, hogy egy ekkora flottát sikerüljön összehozniuk, valami nagyobbra lesz szükségük egy YT-2000-es fregattnál...

Egy átlagos reggel köszöntött a Hammer of God fedélzetére. Jarhead a raktérben ült és pucolta fegyverét. Gondosan ügyelt rá, hogy a legapróbb szennyeződés sem zavarhassa meg működését. Még csak az kéne, hogy beragadjon az este folyamán.

- Most komolyan, mit érsz azzal? – fordult oda a katonai kését élesítő Silkhez. A férfi már fél órája húzkodta végig egy jókora dúracéllemezen annak pengéjét. Némán hallgatott egy pillanat erejéig, majd felé fordította kék szemének szúrós tekintetét.

- Tudod ez nem ez átlagos kés. Úgy vágja az ízületeket, porcokat, sőt, még némelyik csontot is, mintha az ott sem lenne. Ha eléggé kielezi az ember, egy jól irányzott mozdulattal simán keresztülmetszheti egy rohamosztagos páncélját – közölte vele tájékoztatólag.

- Az meglehet, de többet érsz egyetlen működőképes sugárvetővel – közben felé emelte fegyverét, mutatva annak szintiszta felületét. – Mint akárhány késsel.

- Normál esetben lehet, de most nemigen lesz alkalmad használni. Tudod, ez egy „lopakodós” küldetés – felelte, közben belevágta a kést az egyik felesleges páncél mellkasi vértébe, de az lecsúszott annak tömör felületéről.

- Látom nem mentél vele valami sokra, ez egy lövéssel hármat is átvisz, kilométerekről – nevetett fel a klón. – Egyébként, mikor volt utoljára egy szimpla melónk? Mindig elcseszünk valamit. Ebből komoly tűzharc lesz, mint mindig – tette hozzá a küldetésre utalva.

- Akkor már mindegy lesz – szólt közbe Stan, amint belépett a keskeny ajtón. Ugyan ő csak a pilóta és végig a hajóban rostokol majd, de nem lesz hova mennie, ha rosszul sülnének el a dolgok – Ez nem csak egy sima betörés vagy bakta lopás. Be fogunk törni egy birodalmi állomásra, majd feltörni a központi számítógépét. Azt említettem már, hogy egy kisebb csatacirkálót is meg kell lovasítanunk?

Beszélgetésük alatt Lizara a bal szélső kabinban létrehozott taktikai teremben futotta át újra és újra merész tervét, Emmersonnal az oldalán. A hajótest teljességgel ilyesfajta feladatok végrehajtására lett átalakítva, Travis sem kezdte másképpen.

- Ez még rendben van – közölte Emmerson az egyik tervrajzra mutatva. – Eddig el tudunk menni, nem ez a gond. De nem tudunk majd kijutni, onnan lehetetlen eljutni a hangárhoz...

9 évvel járunk a mai nap eseményei előtt. Travis és Emmerson ugyanezen asztal fölé magasodtak, következő merész húzásuk terveinek utolsó simításait végezték. Az ekkor 8 éves Lizara az ajtóból hallgatózott.

- Nem kell cifrázni – jelentette ki Emerson a taktikai asztal fölé hajolva és a bejárat körüli rész folyosóira mutatva jobbjával. – Egyszerűen csak leszállunk, megmondjuk, hogy sebesülteket hoztunk és becsempészünk egy egész szakasz rohamosztagost a gyengélkedőbe. Mi eltereljük az alig 30 ór figyelmét, amíg ők kísértálnak a baktával, gyerekjáték az egész. Annyit fél kézzel elintézel.

- Nem lehet ilyen egyszerű, kelleni fog még egy szakasz. Az erdő felől közelítenek majd és a jelemre kiiktatják a mesterlövészt, aztán fedezik a klónok visszavonulását – felelte Travis szűrős hangon, kezével a katonai bázis melletti erdőrészeire mutatva.

- Ez csak egy egyszerű bázis, senki sem gondol arra, hogy az utolsó élő Sith nagyúr személyesen jön baktát lopni. Különbö is, sokszor a legegyszerűbb tervek működnek a legjobban.

- Látom még most sem érted. Ez nem egy egyszerű rablás, egyik sem az. A tolvajlásnak is megvan a saját művészete, akárcsak az Erőnek vagy a fegyverforgatásnak, és minél jobb egy művész annál csavarosabb tervet sző, annál több eshetőséggel szemben biztosítja magát. Mindig kell egy tartalékterv, mert sosem tudhatjuk mi és hogyan fog elsülni. Bármely, még a legegyszerűbb bakta rablás is lehet az utolsó küldetésünk, ott lesz az a szakasz, erről nem nyitok vitát.

- Neki nem ágyban lenne a helye, hajnal 2 óra van – mondta a kislány felé fordítva barna szemeinek barátságos tekintetét.

- Had hallgatózzon, ha akar. Jóllehet ő is itt szövi majd terveit egy napon.

...Még korai ez nekünk, ezt lehetetlen kivitelezni öt fővel – fejezte be mondandóját.

- Hidd el menni fog – vágta rá Lizara teljes magabiztossággal. Szemei előre csillogni kezdtek a közelgő vérontás lehetőségétől.

- Nézd egyszer Travissal két szakasz katonát veszítettünk egy egyszerű bakta rablásnál, mi magunk alig jutottunk ki élve. Most öten vagyunk és egy komplett birodalmi cirkáló akarunk meglovasítani Kolvin admirális orra előtt. Mi esélyünk van? – a lány dühösen nézett vissza rá, egy pillanat alatt felidézve az akkori emlékeket.

- Ha jól tudom én mentettem meg a bőrötöket aznap – közben szemei valósággal lángra kaptak. - Senki más nem tudott volna kimanőverezni 3 köztársasági korvetet miközben ti ájtultan heverték a raktérben. Ez az én tervem és úgy hajtom végre, ahogyan jónak látom.

- Ám legyen – felelte, közben a padló fele fordította szemei aggodalmas pillantását. – Nem esett messze az alma a fájától – visszhangzott gondolataiban.

A Hammer of God néhány százezer kilométerre lépett ki a hipertérből Eriadu világa felett, majd egy hatalmas űrállomás felé vette az irányt, melynek fedélzetén Kolvin admirális személyesen felügyelte legújabb csillaghajója, az Imperio építésének befejező lépéseit. Maga a hajó már útra kész, mindössze a felavatási ceremónia és a végső rutinellenőrzések maradtak. Jelenleg még tisztázatlan, hogy miért itt épül, és miért szentel neki olyan nagy figyelmet, amikor sokkalta nagyobb hajói is vannak.

De egy biztos, különleges valamilyen szempontból.

- Itt a Stardust állomás az azonosítatlan korvettnak. Azonnal hagyják el a környéket, különben kénytelenek leszünk tüzet nyitni magukra – hallatszott a kérdéses űrállomás kommunikációs tisztjének érdes hangja a komon keresztül.

- Itt a Hammer of God a Stardust állomásnak, alaposan összerúgtuk a port pár köztársasági cirkálóval a közelben. Megsérült a létfenntartó rendszer, tíz percen belül elfogy a levegőnk, muszáj dokkolnunk – válaszolta Stan egy kétségbeesett hajós hangján.

- Köztársaságiakkal? – kérdezte vissza tiszt meglepetten. – Pontosan hol látták őket? Hányan vannak?

- Először engedjenek leszállni, aztán készséggel megosztunk minden adatot önökkel – ekkor fél perc néma csend következett, bizonyára nem vették be a trükköt. Stan már félbe is szakította volna a hónapok óta tervezett akciót, de Lizara némán jelezte neki, hogy folytassa.

- Rendben, engedélyezzük a leszállást a hármas dokkban – jelentette ki végül a tiszt mindenki megkönnyebbülésére. Már csak egy apró bökkenő akadt, nem ott akarnak dokkolni, Lizara gyorsan át is vette a siniteen helyét a kapitányi székekben.

- Az ötös dokkban – közölte szelíden, mialatt egy furcsa mozdulatot hajtott vére jobb kezével a beépített kom felett.

- Az ötös dokkban – hallatszott vissza szinte azonnal, majd a lány nemes egyszerűséggel megszakította a kapcsolatot, mielőtt tudatosulhatnának a tisztben az elmetrükk befolyásának első jelei. A hangárba érve azonnal átküldték a koordinátákat, melyek a nagy semmi kellős közepére vezetnek. Az állomás mellett járőröző két csillagromboló rövidesen belépett a hipertérbe, még az űrszemetet sem szórták ki. Ennek köszönhetően már csak fél tucat könnyűcirkáló maradt a környéken.

A hangárban vettek egy gyors pillantást környezetükre. Ugyan a tervezett helyen voltak a tervezett időben, de mégis kettővel több ór volt a kelleténél. Ezen felül egy természetes tiszt is állt a leszállórámpa előtt újabb két klónnal az oldalán. Viszont ez aggasztotta őket a legkevésbé, ugyanis nem a megszokott fehér páncélokot viselték. A vérték tele voltak szürke jelzésekkel, számsorokkal, valamint egy keselyűt formáló szimbólum is volt a mellkasukon. Ezért szóba sem jöhetett a beszivárgás, hacsak nem szerzenek legalább hármat a páncélok közül. Hamar ki kellett találniuk valamit, mielőtt a két romboló visszaérne, lerántva a leplet tervükről.

- Tűz van! Valaki... már megint kigyulladt ez az ócskavas! – visszhangzott egy férfi kiáltása, amint leereszkedett a Hammer of God tömör rámpája. A tiszt azonnal beküldte a két mellette álló rohamosztagot, majd másik két katonát hívott maga mellé.

- Héj öcsi! – kiáltotta Jarhead a hátulsó katona vállát ütögetve, az hátrafordult, majd padlóra küldte a klón jobbgyenyese. A másik rohamosztagos ekkor megfordult, megcélozva mellkasát sugárvetőjével. Már épp élete kezdett leperegni szemei előtt, amikor is Silk lépett a vele nem épp megegyező testalkatú klón mögé. Majd némán, a másodperc tört része alatt átnyúlt válla felett jobbjával és egyenesen a szívébe mélyesztette a markában tartott, általa hosszú órákon át élesített kés pengéjét. Ezúttal nem csúszott le a mellvért kemény ötvözetéről, hanem könnyedén hatolt át rajta és meg sem állt a rohamosztagos rideg szívéig.

- Kössz! – felelte Jarhead, amint holtan rogyott a földre támadója. Silk egy néma bólintással reagált rá, de így is csak egyetlen használható páncél maradt. Muszáj lesz becsalniuk a másik két klont is, lehetőleg a tiszt nélkül. Szerencsére azok maguktól is bementek, amint furcsállni kezdték társaik meglehetősen hosszadalmas otlétét. Dolgukat megkönnyítve szétváltak és két, teljesen ellentétes irányban haladva kezdték átfésülni a hajótestet.

Az első katona a korábban leszúrt társa holttestére lett figyelmes, azonnal felemelte fegyverét, majd segítséget próbált hívni. Ekkor a már jó ideje a mögötte álló falnál szobrozó Emmerson fogta át sisakját, majd törte el nyakát egy rutinos mozdulattal. Az utolsó rohamosztagos valahol a pilótafülke és az étkeзде között járt, amikor is Silk érdes öklének közeledtére lett figyelmes szeme sarkából.

Jobbjával blokkolta a támadást, majd heves dulakodásba kezdtek. Végül Stan döntötte el a bunyót, amikor is a behatoló mögé osont, és jókora ütést mért hátára a kezében szorított fémpalackkal. Silk egy újabb bólintással fejezte ki háláját, majd magára öltötte az eszméletlen klón páncélját. Emmerson és Jarhead is hasonlóképp jártak el, miután az összes behatoló életének véget vetettek, túl veszélyes lett volna másképp cselekedni.

- Mi történt?! – förmedt rá a kint várakozó tiszt a rámpáról lelépő három, sajátjának vélt katonára.

- Csúnyán elharapódzott az a tűz odabent – válaszolta Jarhead. Mivel ő az egyetlen klón a csapatban, egyedül az ő hangja nem kelthetett most gyanakvást. - Beletelt egy kis időbe, mire sikerült megbirkóznunk vele.

- És hol van az a másik? 786-os, vagy mi is volt a „neve”? – vágta rá a tiszt gyanakvóan, meglehetősen éles hangnemben.

- Bent maradt, segít a bent lévőeknek a létfenntartó rendszer helyrehozásában. Addig is nem akarják, hogy bárki is háborgassa őket. Tudja milyen az, amikor egy siniteen pár szerelmi lázban ég és elkezdenek össze-vissza... szóval egyszerűen undorító az ilyen. Higgye el, nem akar bemenni – hazudta a képébe magabiztosan a klón.

- Nem érdekel, azonnal tudni akarom, mi folyik odabent! – ordította a képébe a természetes tiszt. - Egyáltalán milyen tüzről hadobálnak itt? Még csak füst sem volt!

- Nem akarsz bemenni – suttogta Lizara, aki idő közben kimászott egy, a hajó felső részére vezető vészkijáraton és macskaként lapult annak burkolatához. Tökéletes rálátása nyílt a tisztre, ennek ellenére mégsem szúrták ki a megfigyelőteremben állók éber pillantásai.

- Nem akarok bemenni – ismételte a tiszt, majd elviharzott kabinja irányába. A lány még vetett egy pillantás az irányítóterem felé induló társaira, majd egy finom kézmozdulattal felnyitotta az egyik szellőzőnyílást. A teremben tartózkodók ugyan felfigyeltek rá, de fél perc néma figyelés után a véletlen művének tudták be az esetet. Ekkor a lány egy párduc ügyességével suhant keresztül a fregatt tetején, majd vetődött bele a kérdéses járatba, a terv szerint folytatva útját célállomása felé.

- Látod, gyerekjáték – súgta oda Silk a mellette haladó Jarheadnek, ahogy elérték a legközelebbi irányítótermet. Körbe-körbejárnak egy ideig a terminálok körül, mintha csak járőröztek volna, miközben Emerson különleges meglepetéssel készült az állomás részére. Ő ugyanis különvált a többiektől és a közeli börtönblokk felé vette az irányt, mostanra könnyedén lerendezte a rabokat őrző egy szem rohamosztagost. Egy, a sugárvetője markolatával kivitelezett jól irányzott tarkóütéssel. Még bepötyögött néhány számot a cellák energiamezejét vezérlő terminálba, majd a rabok dühödt áradatával találta szembe magát. A tervnek megfelelően azonnal az irányítóterem felé sietett, az ott tartózkodó technikusok igen hamar elvesztették lélekjelenlétüket a férfi mögött haladó tömegáradat láttán és egy szempillantás alatt távoztak a még elérhető kijáratokon.

A rajtuk kívül ott tartózkodó őrök sem fecsérelték idejüket, s rövidesen nekiláttak a tömegoszlatásnak sugárvetők össztüzének pusztító lézéráradatával. Ezzel tökéletes alkalom nyílt a kis csapat számára, hogy a tervnek megfelelően felülírják az állomást az Imperioval összekötő dokkoló kapszok és járatok sokaságát, ezzel szélnek eresztve a feltehetően alig néhány tucat ember által őrzött cirkálót.

Egy percre minden ígéretesnek tűnt, Silk éppen az utolsó tűzfalat törte fel, amikor is megszólaltak a vészjelzők. Elég komoly gondra utalhattak, hiszen még a kisebb úrlázadás alkalmából sem szólaltatták meg őket, melyet mostanra már nagyrészt felszámoltak. Rajtuk kívül az összes teremben tartózkodó rohamosztagos a rabok után eredt, ezáltal teljesen egyedül maradtak és zavartalanul folytathatták tevékenységüket. Azonban egy szempillantás alatt körvonalazódott a riasztás oka, ahogyan a helyiségbe özönlő klónok áradatával találtak szemben magukat.

- Lebuktunk – sóhajtotta fel Emerson. A problémát az a tény is tetőzte, hogy túl sokan voltak ellenfeleik, három katonának lehetetlenség volt sikerrel szembeszállni velük.

Lizara ekkor érte el célállomását, mégpedig Kolvin admirális magánlakosztályát. A középkorú, nem túl fiatalos megjelenésű férfi az asztalánál fogyasztotta jóízűen egy kisebb rancornak is elegendő vacsoráját. Barna szemei jócskán kikerekedtek, arcának kerekded vonási pedig némileg kiegyenesedtek megdöbbenésében. Baljával elengedte az étlapon szereplő, pulykához hasonlító állat combját, melyről az előbb kezdte mohón lerágni a húst és az asztal sarkánál elhelyezett vészjelző felé nyúlt karjával.

Lizara azonnal elkapta a torkát jobbával, éppen mielőtt megnyomhatta volna a rejtett, szürke színű gombot és fél kézzel a falhoz nyomta a közel 120 kilós embert, annak lábai legalább 20 centire lebegtek a talajtól.

- Megadod a belépési kódokat – jelentette ki a lány miközben egy újabb elmetrűkköt próbált véghezvinni a balkezeivel, a meglepett férfi jóízűen felnevetett ennek, valamint a „mágikus” mozdulatnak az együttes hatására.

- Rám nem hatnak a szájalmas elmetrűkjeid Jedi. Sosem szedet ki belőlem az információt, hacsak nem kínoz meg... - közben gúnyossá vált kacaja. - De várjunk csak, egy Jedi nem tehet ilyet, nem igaz? – Lizara ekkor közelebb hajolt hozzá, sárgán ragyogó szempárjának tekintete csak centikre állt meg az admirális félelemmel teli szempárjától.

- Én sokkal rosszabb vagyok, mint egy Jedi – tájékoztatta fenyegető hangnemben, közben egy fénykardot vett elő annak köpenye alá rejtett, a derekához csatolt tokjából és kibontotta annak vörösösen izzó pengéjét. Magát a kardot még három hónapja szerezte, amikor is egy hutt magánbirodalmát rámolták ki.

- Ölj meg, ha akarsz Sith. De sosem kapod meg a kódokat – felelte Kolvin, megemberelve magát.

- Megölni? – nevetett fel Lizara. – Abból semmi hasznom nem származna. Arra gondoltam, ha az elmetrűk nem is, a fájdalom biztosan hatni fog rád – közben kardjának vörösösen izzó pengéjét nem sokkal a hasa fölé emelte.

– Mit gondolsz hány kilótól kell téged megszabadítanom, mire elvéreznél? Harminc? Negyven? Netán túlélés ötvenet is?

- Azonnal dobják el a fegyvert! – kiáltott rá az őket korábban fogadó tiszt a lehengető túlerővel szembesülő hármásra.

- És most? – szólt oda Silk a mellette álló Emmersonnak. Közben szép lassan rászorította ujját sugárvetője ravaszára.

- Ennyi volt, innen nem jutunk ki – felelte a férfi, majd ők is hasonlóan cselekedtek. Közben próbálta teljesen felkészíteni lelkét az előtte állókra, ha áll majd az előtt bármi is ezután.

- És mi van a B tervvel? – kérdezte Jarhead meglepetten.

- Milyen terv? Ennyi volt, nem látod? – fordult oda Silk. - Még ha maga Lizara is lép be ide, nekünk rég faragtak, egy pillanat alatt szitává lönek minket.

- Annál tudunk jobbat is – felelte a klón. – Mit gondolsz? Miért jöttünk az ötös dokkba? – közben lassan lenyomott egy gombot a felkarjára csatolt kommunikátoron. Stan azonnal tudta, mit kell tennie.

- És végre eljött ez a nap is – jelentette ki fennhangon, miközben bepötyögött valamit a Hammer of God vezérlőjébe. Egy kisebb turbólézer ágyú emelkedett ki a hajó orr részében kialakított mélyedésből, majd az elhárítópajzs aktiválása után egy jókora, vörös színű lézersugarat lőtt a hangár elülső falába.

A hármással szemben lévő fal szinte azonnal kirobbant a korábbi helyéről, egy tucatnyi, az arra szerelt állványzaton álló rohamosztaggal végezve. Silk és Emmerson nagyon megörült a tőlük alig 50 méterre álló könnyűfregatt láttán, melynek kisebb lézerei azonnal belekezdtek a megmaradt katonák módszeres kifüstölésébe. Persze ők sem haboztak, azonnal felkapták leeresztett sugárvetőiket és egyik gyilkos lézernyalábot juttatták célba a másik után.

De még így is soknak bizonyult a túlerő, amelyet jól mutatott a lábaiktól alig centikre becsapódó nyalábok sokasága, ugyanis az alsó rész szinte semmilyen fedezéssel sem rendelkezett.

- Öröm volt csevegni veled – közölte Lizara az admirálissal a robbanás hallatán, majd a helyiség fémes padlójához vágta, s az azonnal eszméletét veszítette. Tudta, hogy alig fél blokkra járt a vezérlőteremtől, a küldetés előtt gondosan memorizált tervrajznak köszönhetően pedig azt is pontosan ismerte, hogyan juthat oda a lehető leggyorsabban.

- *Mindig kell egy tartalékterv* – visszhangzott gondolataiban. Még egy örömteli pillantást vetett a magát jócskán elhagyó, egykor rettegett admirális ájultan heverő testére, majd átszaladt a szomszéd helyiségbe, melynek ablaka történetesen a tűzharc helyszíne felé nézett. Kardját feje fölé emelve, az ablak felé tartva, egy jókora ugrás közepette vágódott neki az ablaknak, melyen lendületének és ritka kristályainak köszönhetően könnyedén hasított keresztül fénykardja izzó pengéje, s testével törte azt darabokra.

A halál haragos szellemeként érkezett a vezérlőterembe és dühödt vadállat módjára rontott neki a rohamosztagosok tömkelegének. Az Erő mutatta neki mozdulatait, súgta meg az érkező lövedékek irányát és javasolta vágásainak természetét, ahogyan valósággal keresztülgázolt az ellenséges katonákon, miközben a lehető legtöbb figyelmüket próbálta elterelni társai felől. Ellenségei iránt érzett gyűlölete adott neki erőt, az tette most eltökélté.

És még a képzett katonák, a már a tartályban harcra programozott klónok is megremegtek félelmükben. Beleborzongnak látva, milyen könnyűszerrel szabadította meg fénykardjával egyik társukat lábaitól, másikat pedig fejétől és tehetetlenül figyelték, ahogyan az élettelenül a földre gurult...

4 évvel járunk a mai nap eseményei előtt. A még kamaszodó Lizara mestere előtt állt, köpenyét a poros földre dobva. Travis elé lépett, majd felé fordította sárga szempárjának hátborzongató tekintetét.

- *Készen állsz? – kérdezte tőle, előre tudva válaszát. Ugyan nem lelkesedett ezen gyakori alkalmakért, de tudta, hogy ennek így kell lennie.*

- *Igen, mester – felelte az akkor még fiatal lány és kibontotta fénykardjának pengéjét. Travis ekkor hátrébb lépett, majd köveket emelt a magasba a kiszáradt folyómeder talajából. Egyik rövidesen remegni kezdett előtte, majd szédítő sebességgel repült tanítványa gyomra felé, aki könnyűszerrel darabokra hasította azt kardjával.*

- *Ahogy gondoltam, nézzük, hogyan boldogulsz kettővel – jelentette ki finom mosollyal arcán, bár ez egyáltalán nem látszódott szürke maszka alatt. Az első kő ismét előről indult, majd mállott izzó darabokra a vörös penge által, a második viszont már hátulról, éles szögben közelített felé. Lizara hajsza nélkül ugyan, de sikeresen visszaverte a támadást. Arcán kamaszos mosoly jelent meg, ám ekkor egy harmadik kő vágódott oldalának.*

- *Ez nem ért, azt mondtad, csak kettő lesz! – csattant fel elnyelve fájdalmát, dacolva mestere akaratával, aki nem volt túlságosan elragadtatva reakciója hallatán.*

- *Csak mondtam – felelte mély hangon. – Élesben sosem tudod majd pontosan mikor és honnan és hány lövés fog érkezni. És most ifjú tanítványom, most a földön vonaglanál az életedért könyörögve.*

- *De mindig azt mondtad, hogy az Erő megmondja majd, mit tegyek, de most mégsem figyelmeztetted, nem az én hibám.*

- *De igen, az. Az Erő igenis figyelmeztetted, ahogyan mindenkit figyelmeztet. Viszont a száználmas sikered öröme elvakított, nem hallottad kiáltását. Nem csak attól lesz valaki nagy Sith vagy Jedi, hogy mekkora benne az Erő. Az is számít, mennyire tudja olvasni annak ösvényét, mennyire van tisztában annak természetével. És ezt kell most megtanulnod, ezt kell most elsajátítanod.*

- Érttem, mester – felelte Lizara. Igazság szerint nem sokat fogott fel az elhangzottakból, de úgy gondolta, csak kiagyalja majd a következő alkalom idejére.

- Akkor jöjjön a következő menet – mondta Travis fölényesen, majd szinte az összes követ remegtetni kezdte gondolataival. A lány maga elé emelte kardját, s próbálta felkészíteni a magát az őt hamarosan előzőnlő fájdalom áradatára. Viszont még előtte megindult az első, jókora méretű kődarab. Ahogyan egyiket hasította szét a másik után kardjával, Travist kezdte lenyűgözni haladása, még sosem teljesített ilyen jól. Érezte, ahogyan tanítványát elöntötték indulatai, és ahogyan erőt merített azokból.

- Tényleg kezdi érteni a lényegét – gondolta magában, ekkor viszont az egyik kő elkerülte tanítványa figyelmét és telibe kapta arcának sima vonásait, azonnal leterítve lábáról. Travis azon nyomban elengedte a követet, mára véget ért a gyakorlat.

- Látod, ismét figyelmen kívül hagytad hívását – közölte vele közömbös hangnemben, de szíve összeszorult legbelül. Ezt nem mutathatta ki neki, még nem. Apjaként tanítva sosem tudná rendesen kitanítani és első bevetésén szörnyet halna, tehát muszáj megtennie. Éppen ezért szükséges rosszként tekintett az egészre.

- Túl sok volt – jelentette ki a lány, miközben csak úgy ömlött a vér arcából, majd egy vérrel teli köpetet irányozott a talaj egyik szárazon maradt részére. – Ennyit nem lehet.

- De lehet! - válaszolta Travis látszólag dühösen. - Mindegy hányan lőnek rád, mindegy mekkora túlerővel állsz szemben. Ha használni tudod az Erőt, nem számít a túlerő. Mindig, minden helyzetből ki tudsz majd keveredni, mert pontosan megmondja neked, hogyan tudod azt megtenni. Nem tudhatod, mivel állsz majd szemben utadon Lizara és neked ki kell majd keveredned belőle, ha ezerszer rosszabb is az a jelenleginél...

...Mostanra már eltakarították a rohamosztagosok többségét. A lány még elintézte az egyik oldalról támadót ujjainak heves szikráival, majd felhívta Ren'Stant a kommunikátorán keresztül.

- Stan, én vagyok az. Megvannak a belépési kódok, írd felül a cirkáló vezérlését, amint továbbítottam azokat – közben beütött valamit a csuklójára szerelt szerkezetbe és lenyomott rajta egy kékesen fénylő gombot.

- Kódok beütve – jelentette ki Stan az árvitel befejeztekor. – És... belépés engedélyezve, mától mi irányítjuk a hajót.

- Remek, nyisd le a rámpát, felszállunk – közben visszaverte a tarkója felé alulról közelítő klón lövedékét, egyenesen annak kék szempárja közé. Az utolsó megmaradt védőket is semlegesítették mielőtt a kicsiny YT-2000-es fregattjuk fedélzetére léptek volna.

- Van egy kis gond – közölte Stan, mikor már Lizara is beért a pilótafülkébe. – Igazság szerint kettő is van.

- Bökd már ki – rivallt rá a lány, ezúttal inkább barátilag ható hangnemben. Elvégre meglehetősen nehéz lenne még egy ilyen tehetséges pilótát találni.

- Az első az, hogy lezárták a dokkoló karmokat, egyedül kézilég, az állomás különböző pontjairól lehet leválasztani őket. De azokat a részeket több száz katona őrzi, mi három tucattal is alig bántunk el az előbb. A másik pedig az, hogy az adatok szerint nem néhány tucat, hanem legalább hatszáz rohamosztagos tartózkodik az Imperio fedélzetén.

- Megint túl sok – jelentette ki Emmerson idegesen. Közben Silk és Jarhead is megérkezett a helyiségbe, csak mostanra dobálták ki a holttesteket a Hammer of God fedélzetéről.

- Nem számít a túlerő – visszhangzott tudatában. – Viszont a hajót kedvünkre irányítjuk, nem?

- Igen, teljesen kizártam őket a rendszerből, semmit sem tehetnek az ő oldalukról. De mit érünk ezzel, amikor a zsoldosok képtelenek lesznek eltakarítani annyit?

- És mi lenne, ha levegő nélkül maradnának az út hátralevő részében?

- Ez működhet – közben bepötyögte a megfelelő utasításokat a híd vezérlőegységének termináljába. – És hogyan fogjuk elmozdítani onnan?

- Mondjuk, beindítjuk a hajtóműveket? A többit elvégzi a fizika helyettünk is – jelentette ki nemes egyszerűséggel, mintha csak egy hétköznapi fogatverseny eredményét vitatták volna meg.

- Az károsítaná a hajótestet – közölte a siniten fejét ingatva. Minden egyes mozzanatából látszódott, hogy nem igazán lelkesedett az ötletért.

- Az egy Acclamator II osztályú nehézcirkáló. Csak túléli, nem?

- De igen, túléli, - mondta most már közömbösen, elvégre csak parancsot teljesít – *Csak épp az állomás és a rajta tartózkodó érző lények ezrei nem fogják* – tette volna még hozzá, de ekkor kénytelen volt félbe szakítani mondandóját az idő közben újjászerveződő rohamosztagosok fegyelmezett lépteinek dübörgése hallatán, ahogyan a vezérlőterem felé masíroztak.

- Szálljunk fel! – mondta Silk, majd Lizara is rábólintott. A Hammer of God rövidesen kirepült a hangárol, egyenesen az állomás körül járőröző könnyűcirkálók kereszttüzebe kerülve.

- Annak a hajónak vannak fegyverei? – kérdezte Lizara miközben az egyik turbólézer ágyú nyálábjának becsapódása hatalmas erővel rázta meg a hajótestet.

- Van, de már mindegy – felelte Stan, majd elkezdett visszszámolni az értetlenkedve felé forduló szempárok tekinteteinek közepette. – 3... 2... 1... és már indul is.

Az Imperio hajtóművei hirtelen életre keltek, a fedélzetén fuldoklók százait életük utolsó nagy meglepetéseként érve, majd hatalmas erővel tolták előre a több tízezer tonnás hajótestet. A dúracélból készült dokkolókarmok egy ideig bírták az óriási terhelést, majd az összekötőjáratokhoz hasonlóan végleg megadták magukat és egyszerű alumíniumlemezek módjára csavarodtak meg és szakadtak szét a hatalmas terhelés hatására. De némelyikük kibírta és Stan jóslatának megfelelően kiszakadtak helyükről, jökora izzó darabokat kiszagatva az állomás oldalából, lángba borítva annak fedélzeteit. Viszont meglepő módon az Imperio sértetlen marad, a dokkolókarmok a Stan által jóslott fele-fele arány helyett kivétel nélkül az állomásból szakadtak ki. Mintha a cirkáló egy, a megszokottnál sokkal szilárdabb ötvözetből készült volna. Így már érthető, hogy a hajó miért volt olyan fontos Kolvin és miért lesz az Lizara számára egyaránt.

Mostanra az ellenséges cirkálók tüze miatt sem kellett aggódniuk, ugyanis mindegyikük a saját bőrét próbálta menteni hőseinkhez, valamint a Stardustról kétségbeesetten menekülő hajókhoz hasonlóan próbáltak biztonságos távolságra húzódni a súlyosan sérült állomástól, mielőtt annak főreaktora végleg megadta volna magát. Stan manővereinek és a nagy teljesítményű érzékelőknek köszönhetően még időben be tudtak lépni a hipertérbe, majd az Imperio is követni tudta őket, éppen a robotsztus úrállomás felrobbanásakor. Mivel amikor kiértek a robbanás lángjai már a cirkáló hátsó részeit nyaldosták, a Sluis Vanra tartó rövid, de mégis örökkévalóságnak tűnő út alatt végig egyetlen gondolat járta át elméiket:

- *Vajon túlélte-e a hajó? Vajon sikeres volt-e küldetésük?*

6 évvel járunk a mai nap eseményei előtt. Az ekkor alig 11 éves Lizara mestere holmija közt kutakodott. Egyszer csak egy hosszúkás, henger alakú szerkezetre bukkant, majd gondosan vizsgáltni kezdte annak felületét.

- *Tedd azt le lányom – jelentette ki Travis, aki éppen most lépett be a kabinba. A lány viszont nem volt hajlandó azt letenni, úgy kel kitépnie kezei közül.*

- *Mi ez apám? – kérdezte tőle felé fordítva kíváncsi tekintetét.*

- Ez egy fénykard, egy fegyver. Az erőhasználók forgatják már évezredek óta. Tökéletesen kifejezi valónkat és természetünket. Egy napon neked is lehet majd, de ehhez keményen meg kell majd dolgoznod és el kell fogadnod valamit.

- Mégis mit kell elfogadnom apám? – kérdezte vissza kíváncsian, már ekkor is legfőbb vágyai közé tartozott, hogy Traviához hasonlóan Sith lehessen.

- El kell, majd fogadnod, hogy ezzel egy új ösvényre lépsz majd. Egy olyan ösvényre, amelyen rengeteg kín és szenvedés vár és hatalmas árat kell majd fizetned, a legkisebb nyereségért is, ahogyan első lépéseidet teszed rajta. De aztán Lizara, aztán újabbak nyílnak majd előtted, olyan lehetőségekkel, amelyekről álmodni sem mertél. Ehhez pedig olyan mértékű erő és hatalom párosul majd, melyet el sem tudsz képzelni. Viszont ha rálépsz, én megszűnök apád lenni, nem foglak gyermekemként óvni. Onnantól a mestered leszek majd, semmi másod többé és kénytelen leszek veszélynek kitenni téged, neked ártanom is néha. Különben már az első nap életed veszted, amint lelépsz róla. Hajlandó vagy vállalni ezt Lizara, hajlandó leszel majd rálépni erre a fájdalommal és szenvedéssel teli ösvényre?

- Igen, mester...

Odaérve megkönnyebbülten tapasztalták, hogy igenis sikerrel jártak, bár a hajót jó néhány helyen korom borította, sértetlenül átvészelte a robbanást. Mostanra már a fedélzetén tartózkodók legtöbbször is megfulladt, alig egy tucatnyi életjelet észleltek fedélzetén. Ők nyilván találtak egy ürühát, vagy valamiféle légző berendezést.

- Hát sikerült – jelentette ki Lizara, majd társaival együtt élvezte ki a pillanatot, új hajójukban való gyönyörködésük közepette. De még most sem lehet teljes az örömük, legénységre is szükségük lesz. Az alkut már előre megbeszélték, egy a Sluis Vanon tartózkodó zsoldos csoport elvállalta a munkát, a megfelelő, az eddigi évben szorgosan „szerzett” összeg ellenében.

A Hammer of God nagy robajjal szállt le a telep melletti füves területre, a leszállókarmok mély nyomokat vájtak annak puha talajában. A szokás szerint egyedül Stan maradt a hajón, a többiek pedig látszólag gyanútlanul, de állig felfegyverezve hagyták el fedélzetét. A rámpáról lelépve azonban meghökkenítő látvány tárult eléjük.

Nyoma sem volt a zsoldosoknak, legalábbis nem élő zsoldosoknak. A telepet letarolták, mindenütt holttestek heverték. Egy furcsa, köpenyes neutóliai állt közöttük, rövidesen feléjük fordult és egyenesen Lizara szemébe nézett gesztenyebarna szempárjával.

- Áh... Darth Lizara. El sem hinnéd milyen nehéz volt a nyomodra bukkannom – közben Draka Kerr mester a köpenye alá rejtett fényszablya felé nyúlt jobb kezével...

Darth Raven